

Si el silenci tingués una ànima, que endins
viuria del seu cos! En la nit dels jardins,
encarnada en el cercle més íntim d'una rosa,
sentiria els estels tan enllà! Mig desclosa,
tot li fóra frisança. Les ombres en els murs
de les ciutats dorments, on els vivents obscurs
respiren la nit... Lluny, el creixent de basarda
d'un horitzó de porpra on el nou dia guarda
el seu exèrcit de remors... El desengany
de cada fulla d'ombra que somnia el seu tany
entre l'arbre i la llum... I desfer-se, ferida
d'una aigua que s'escola, o d'un ocell que crida,
amb un últim sentit per estimar l'esforç
d'un aroma de rosa que arriba fins als morts...